

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 kasım 2011

Sayı: 161

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ayrımcılığa karşı görünenler, ayrımcı düzeni sürdürüyor
**Vanlıların acılarını hem siyasiler hem
de patronlar istismar ediyor!**

Van depreminde ölenlerin sayısı, bilim insanlarının en başta yaptıkları tahmine uygun olarak ne yazık ki 600'ü geçti. Yaralı sayısı için 2 bin ile 4 arasında değişen rakamlar veriliyor. Görevliler 231 kişiyi enkazdan yaralı kurtardı. Depremden sonra haber alınmayan yani göçük altında kalanlar kayıpların sayısı ise açıklanmıyor. Nüfusu 1 milyonu biraz geçen şehrin nüfusunun yarısı depremden etkilendi. Bazı köyler, neredeyse tamamen yıkıldı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Dünyanın 16'ncı büyük ekonomisi olan Türkiye'nin yöneticileri, vatandaşlarına yaşayacak basit bir ev, zor durumda iken ülkenin olanaklarını sunamıyor. Isının sıfıra indiği, karın yağdığı günlerde, çadır ihtiyacı karşılanamıyor. Sorun imkan olmayışı değil, iş bilmezlik ve ona eklenen ayrımcılıktır. Her kurum ve siyaset, sadece kendi çevresine yardım ediyor. Bu nedenle depremzedeler için gönderilen yardımların bir kısmı, ihtiyaç duyanlara ulaşmıyor.

1999 depreminden sonra önce geçici olarak konan, 2003'te kalıcı hale getirilen deprem vergisi fonunda 48 milyar liradan fazla para birikti. Ancak bu paranın tek kuruşu bile depreme hazırlık için kullanılmadı. Maliye bakanı, utanmadan paranın çift şerit yol yapımı, sağlık sistemi gibi devletin zaten yapması gereken işlere harcadığını söylüyor. Yani AKP'nin en çok gösteriş yaptığı ve oy istediği işlere.

Geçmiş hükümetler gibi AKP de, depreme hazırlık gibi gerekli bir amaçla toplanan vergiyi, kendi siyasi çıkarına uygun şekilde kullandı. Şimdi bunun hesabını vermesi gerekirken, Vanlıların acılarını ve onların acılarını paylaşanların duygularından yararlanıyor.

Dokuz yıldır iktidarda olmasına rağmen, imkanı ve yetkisi olmasına rağmen, gerekenleri yapmayan hükümet, sanki hiç kabahati yokmuş gibi belediyeyi, müteahhitleri, kendi dışında herkesi suçluyor. Deprem acılarını, hemen öncesindeki zamları, Kürtlere karşı milliyetçi söylemi, savaşın yeniden tırmandırılmasını unutturmak için kullanıyor. Tüm bunları yapan başbakan, güya ayrımcılığı "lanetliyor".

Oysa bugün toplumda gittikçe tırmanan, başta Kürt-Türk olmak üzere zengin-fakir, doğu-batı, kadın-erkek, alevi-sünni gibi her tür ayrımcılıkta bu hükümetin de önceki hükümetler kadar katkısı var. Bunu sadece hezeyana varan çirkin konuşmalar ile değil uygulanan siyasi ve ekonomik kararlarla sürdürüyorlar.

Devletin olanakları, toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçiler için kullanılmadığı gibi yoksul ve emekçi nüfusun bir kısmını oluşturan Kürtler için de kullanılmıyor. Somali'de ya da Suriye göçmenleri için birkaç günde yapılabilenler, Vanlı Kürtler için yapılmıyor! Bu, ayrımcılık değil de nedir?

Şimdi, siyasilerden patronlara, sendika bürokratlarından belediyelere, Van'a geziler yapılıyor. Hepsi insanların acıları üzerinden rant kapma telaşında. İmar Bakanı, aç, açıkta kalan, ailesi ile ayazda sabahlayan, çocuklarını uyutmak için çadır isteyen köylülere "cillop gibi köy" vaat ediyor, patronlar inşaat planları yapıyor, sendika bürokratları işçilerin ücretsiz çalışacağı sözleri veriyor. Başbakan, büyük inşaat şirketlerine pazar yaratacak düzenlemeler yapmak için konuşuyor.

Kimse Vanlılara ne istediklerini sormuyor, çünkü amaçları onların isteklerini karşılamak değil, kendi çıkarları, ceplerini doldurmak. (01.11.11)

Emekçinin Gündemi

Zenginler için endişe yok!

26 Ekim günü Merkez Bankası başkanı her şeyin denetim altında olduğunu ve endişelenmeye gerek olmadığını söyleyerek, “MB’nın iki faizi var. Gerekli gördüğümüzde bu yüzde 12.5 ya da yüzde 5.75’tir. Bunun kontrolü bizdedir” diye ekledi. Ardından da dolar 1.75’lere indi.

Her şeyden önce bu gibi önlemler, iddia edildiği gibi emekçileri ve yoksul kitleleri savunmak için değil. Bu önlemler, dünyanın ve özellikle de Avrupa’nın kriz bataklığına saplandığı bir ortamda büyük sermayedarların çıkarlarını korumak için alınıyor.

Örneğin geçen Eylül ayında ihracat, ithalatın yarısı kadardı. Böylece dış ticaret açığı 10.4 milyar dolara tırmanıp yüzde 54.6 artmış oldu. Bu durumdan belirli sermaye çevreler etkileniyor. Amaç farklı sermaye çevreleri arasındaki denge bozukluklarını gidermektir.

Ancak sermaye için bu gibi cambazlıklar, kitlelere ödetilen bedeller üzerinden yapılıyor. Tıpkı fiyat “güncellemesi” ve KDV artışında olduğu gibi. Başbakan “lüks arabaya binmeyin, olur biter” diyor ama zaten lüks araba alanlar vergi ödemiyor ki. Vergi kanunlarına göre kurumlar vergisi ödeyenler, yani patronlar, kendilerine ve istedikleri kişilere aldıkları her türlü lüks

aracın parasını ve benzin masrafını vergiden düşüyor.

Yine cep telefonunda ÖTV’ye artış var ama pırlanta, yat, kürk, helikopter lüks sayılmıyor. Emekçileri soyan dolaylı vergi, yani KDV Avrupa’da yüzde 35 iken bizde yüzde 67 civarında.

Buna rağmen bankalar, bazı uygulamalardan etkilendikleri için tepki gösterdi. Hükümet onların isteklerini yerine getirmek için hiç zaman kaybetmedi. Bankalar, müşterilerinden topladıkları

kapatılmak isteniyor. Cari açık kapatıldığında döviz sıkıntısı çekilmeyecek ve döviz kurları da fazla artmayacak ve böylece de enflasyon göreceli olarak yavaşlayacak!

Şu bir gerçek ki AKP hükümetleri, emperyalist güçlerin Türkiye’de istikrar istemesinden yararlanarak, ekonomik durumun Avrupa Birliği ve ABD’de olduğu gibi çok kötüye gitmesini engelleyebildi. Bu nedenle Türkiye’nin ekonomik durumu Yunanistan veya İspanya’ya göre çok daha iyi. Ancak bunda belirleyici olan AKP’nin uyguladığı “doğru” siyasetler değil, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin Türk patronlarla ortak ekonomik çıkar ilişkileridir.

Ancak bunun önümüzdeki yıllarda da böyle devam edeceğinin hiçbir

garantisi yok. Hatta Avrupa Birliği’ndeki son gelişmeler nedeniyle Türkiye’yi kollayacak durumları kalmadığından, Türkiye’nin de önemli oranlarda krizden etkilenebileceğinin belirtileri görülmeye başlandı.

İşçi sınıfı eğer Avrupa ülkelerinde uygulanan acı reçeteleri yutmak istemiyorsa şimdiden gerekli hazırlıkları yapmaya başlamalı ve hazırlıksız yakalanmamalı!(02.11.11)

paranın ortalama yüzde 12.8’ini Merkez Bankasına zorunlu karşılık (güvence) olarak yatırmak zorunda, bu parayı kullanamazlar.

Bankaların tepkisi sonucu bu oran hemen yüzde 10.5’e indirildi. Böylece Merkez Bankası, bankalara sıfır faizli 11 milyar lira kaynak yaratmış oldu. Ek olarak başka bir yolla 8.5 milyar lira daha kazanma olanağı sağladı.

Aslında bütün bu mali oyunların altındaki temel amaç faiz oranlarını yükselterek sıcak para girişini arttırmak. Böylece 10 milyar doları aşan cari açık

Emekçilere karşı uygulanan kemer sıkma siyasetine ve planlarına hayır!

Yaz aylarında dolar ve avro kurunun artmasıyla emekçilere karşı başlayan saldırılar son aylarda giderek hızlanıyor. Bu saldırılar hem temel gıda maddelerine, temel ihtiyaçlara zam yapılması hem de sosyal haklara saldırı şeklinde geliyor.

Türk-İş'in son verilere göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 913 lira, yoksulluk sınırı ise 2.975 lira olarak açıkladı. Asgari ücretin 660 lira ve ücretlerin önemli bir kısmını bin lirayı geçmediği bir ortamda emekçilerin ve yoksulların durumunun ne olduğunu tahmin etmek zor değildir!

Ücretlerde bir değişiklik olmadığı gibi doğal gaz, elektriğe, ulaşım, benzine, ÖTV ve gıda malzemeleri önemli oranlarda zam yapıldı. Gelecek yıl içinse şimdiden fiyat artışı yüzde 10.2 (en az) olarak saptanmasına rağmen asgari ücret artışı yüzde 6 olarak kararlaştırıldı.

Hükümet zam değil, "güncelleme" diyor. Bir yönüyle doğruyu söylüyorlar. Çünkü artan işsizlik ve yoksulluktan ötürü tüketimin azalması veya faizlerin az olsa düşmesi nedeniyle kârları düşen patronların kâr oranlarını güncelliyorlar.

Hükümetin saldırıları başka yönlerden, sosyal hakların kısıtlanması yönünden de sürüyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yeni bir "İş Sağlığı ve Güvenliği Kanun Tasarısı Taslağı" hazırladı. Bu yeni tasarı, herhangi bir iyileşme getirmediği gibi birçok yönüyle

işçi sağlığını bir ticaret alanı haline çevirmeyi öngörüyor. Örneğin, tasarıya göre, işyerinde alınan iş ve işçi sağlığı önlemlerine uyulup uyulmadığını denetlemekle işveren yükümlü kılınıyor (md7). Böyle bir karar, ciğeri kediye teslim etmektir.

Ek olarak, "Çalışanların yükümlülükleri" bölümü, tüm yapılması gerekenleri işçilerden bekleniyor. İşyerlerinde bugün fiilen yapılan; iş kazasında işverenin sorumluluğunun işçiye yüklenmesinin önündeki engeller kaldırılıyor. Örneğin "koruyucu önlemlere ve kullanılması gereken koruyucu ekipmana karar vermeyen işveren veya vekiline 300 lira idari para cezası verilir (md37). Önlem alınmaz da işçi ölürse 80 lira ceza (md36) öngörülüyor.

Cumartesi gününün hafta tatili olmaktan çıkarılmasını gündeme getiren bakan, artık sözünü etmiyor ama tıpkı başka

konularda olduğu gibi bunun da bir süre sonra, emekçilere saldırı halinde geri dönmesi hiç şaşırtıcı olmayacak.

Saldırıları karşısında emekçilerden tepkiler geleceğini tahmin eden patronlar ve hükümeti sendikaları daha da etkisiz hale getirmek amacıyla son aylarda konfederasyon yöneticileriyle yeni tedbirler aldılar.

Kamu emekçilerinden ve sendikalardan da gizli olarak, sendikalar kanunun değiştirmeye yönelik hükümet ve konfederasyon arasında pazarlık sürüyor. Mevcut yasada 3 yıl olan genel kurulların toplanma süresi 4 yıla çıkarılacak. Zaten çok sınırlı olan işyeri temsilciliği sayısında da önemli kısıtlamalar olacak. Örneğin şimdi en çok 7 olan temsilci hakkını bile 3'e indiriyor!

Hükümet üyeleri, emekçilere her saldırı paketini, çok yararlı düzenleme olarak gündeme getiriyor. Sağlık sisteminde yaygınlaşan cepten ödeme, kıdem tazminatı hakkının kısıtlanma çabası gibi. Bu siyaset sadece ücretlileri değil, her kesimi etkiliyor. Örneğin et fiyatı ucuzlatma bahanesiyle hayvan ithalatının sonucu, köylünün ve en alttaki satıcıların daha da zor duruma düşmesi oldu.

Ancak patronlar ve hükümet şunu unutuyor, korkunun ecele faydası yok! (03.11.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Gündem durmadan değişiyor

Hükümetin, sigara, alkol ve ulaşım yaptığı zam, işçilerde tartışma yarattı. Herkes hoşnutsuzluğunu dile getirirken hükümeti kurtaran PKK'nın Çukurca saldırısı oldu. 24 askerin öldürülmesiyle gündem yeniden sil başa döndü. Hükümetin zam politikasına ateş püsküren işçiler, fikir değiştirip bu kez, hükümetin ne yapıp edip PKK'nın işini bitirmesini istediler. Hatta her isteneni vermeye hazır olduğunu, PKK'lilerin sonunun Kaddafi gibi olması gerektiğini söyleyenler oldu. İşçilerin izlediği kanallar ve okuduğu gazeteler, milliyetçi duyguları kışkırtıyor. PKK'nın de ötesinde Kürtlere karşı mücadele çağrısı yapıldı, ırkçı yazılar rahatça yazıldı.

Tam bu sırada Van'da deprem oldu. İşçiler arasında Van'a yardım yapılсын mı yapılmasın mı tartışılırken, neyse ki şovmen patronumuz devreye girdi. Bin Kürt aileyi İstanbul'a getirip kardeş aileler yanında bir yıl barındırma açıklamasını yaptı. Buradaki amaç ayarsız ırkçı sözlere biraz orta yol bulmaktı. İlk etapta dört tır ihtiyaç malzemesi ile beş işçi, bir başkan yardımcısı ve iki yönetici Van'a gitti. Ayrıca ilçe zenginlerinden, bir günlük kârı, belediye aracılığıyla depremzedelere gönderilmesi istendi.

Belediye yöneticileri, sanki deprem işyeri sınırları içinde olmuş gibi işçilere, gerekirse aralıksız 72 saat çalıştırabileceklerini ve fazla mesai ödemeyeceklerini açıkladılar. Aslında amaçları, mesai vermeden şovmen başkanın angarya işlerinde çalıştırmak. Kimse sesini çıkarmasın diye depremi bahane

ettiler ve öyle de oldu. Sözleşme gayet açık, ilçe sınırları içinde afet, yangın ve sel gibi olağanüstü durumlarda bu yapılabilir. Her ne hikmetse “devrimci” Genel-İş yöneticilerinin bu konuda da görüşü yok. Zaten işyeri ile ilgili hiçbir konuda görüşleri yok.

Tüm sorunları patron kendi çıkarına uygun olarak çözdüğüne göre sendika yöneticileri ne işe yarar? İşçilerle sendika arasındaki güvensizlik artıyor. Oysa sendikacılar, işçilerin sorunlarını kendine dert etse, sınıfsal yani işçilerin çıkarları doğrultusunda eğitim verse hem sorunlar hem de işçilerin tutum değiştirmesi azalır. Patronların çıkarlarını nasıl koruduklarını görür, patrona yarayan görüşleri fark ederler. En azından kendi haklarına sahip olmak için mücadele ederler. (28.10.11)

Gıda

Ek zam beklentisi arttı

Herkesin büyük patron dediği, ailenin en yaşlısı fabrikayı dolaştı. Makine dairesi bölümünde bir kadın işçi, 15 yıldır çalıştığını, net 780 lira aldığını, geçinemediğini söylemiş. İş koşullarını sorduğunda da, açık kapılardan gelen soğuktan, makinelerden gelen tozdan ve çalışmanın zorluğundan bahsetmiş.

Bunun üzerine büyük patron, arkasında dolaşan müdürleri çağırarak “Siz ne yapıyorsunuz burada, işçilerin hali nedir?” diye onlara çıkmış. Soğuğa ve toza çare bulmalarını söyleyerek fabrikadan ayrılmış. Şimdi tüm işçilerin ağzında bu olay var. Herkes bu yılki enflasyon zammının daha fazla olacağı beklentisi içinde.

İşçilere ücretlerin düşük olduğunu ve mutlaka ek zam

yapılması gerektiğini söylüyoruz. Hatta patron zam yapacaksa, aralık ayında değil şimdi de yapabilir. Ücretimizin insanca yaşayabileceğimiz seviyeye çıkması için mücadele etmemiz gerekiyor.

Önceden don yağı, hammadde olarak kullanılıyordu. Şimdi Malezya'dan palmye yağı alınarak sabun yapılıyor. Beş yıllık anlaşma yapılmış ve bu yolla patron, ton başına 268 dolar daha fazla kâr yapıyormuş. Bu haberi fabrikaya yayanlar; “patron daha fazla kâr yapıyorsa fabrikayı Malezya'ya taşımakta haklı” diyorlar. Şimdiye kadarki kârı neymiş diye sordüğümüzde cevap vermiyorlar. Ukrayna, Mısır, Tuzla derken, fabrikanın Malezya'ya taşınma sorunu çıktı. Patronun daha fazla kâr etmesi uğruna, işçilerin işlerinden olmasının haklı olduğunu anlatılmaya çalışılıyor.(Bir işçi)

İşsizlik yokmuş

Müdür bize şikayet ediyor: “İlan veriyoruz ama işçi bulamıyoruz. İş çok ama almışlar yatmaya.” Müdür kendini haklı görüyor. Vasıfsız işçiye asgari ücretin altında, 600 lira veriyor. Ulaşım çok ters, aylık kart alsa 140 lira, geriye kalıyor 460 lira.

İşçi, böyle işi ne yapsın? İş çok, çalışma saati uzun. Müdür bunun adını “iş çok, işçi yok” koymuş. 10 ve 15 yıldır çalışan iki işçiye merak edip sordum. 850 lira ücret aldıklarını söylediler. Bu işçiler en çalışan, en fedakar olanlar. Plaket ve ödül olarak birer altın verildi.

Patron bu işçilerin emeği ile yükseldiğini, büyüdüğünü söylüyor ama arkadaşları çok küçültmüş yürüyemez hale getirmiş! Patronların durumu bu. İşçiler birlik olmalı ama lafta değil gerçekte olmalı, birbirine iyi güvenmeli. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Kürt halkının talepleri için yol alınmadı: Bedelini Kürt ve Türk emekçiler ve yoksullar ödüyor

Devletin başındaki hükümet ile PKK arasında yapılan doğrudan görüşmeler, basına yansıdı. 2008 yılında başlayan görüşmelerin, bu yılın ortalarına kadar sürdüğü ve bir protokolde uzlaşıldığı artık biliniyor.

BDP yöneticilerinin defalarca dile getirdiği bu gerçekler, hükümet tarafından hep reddedildi. CHP ve MHP'nin de eleştirilerine hakaretle ve inkarla karşılık veren başbakan, ortaya çıkan ses bandından sonra çark etmek zorunda kaldı. Ama elbette yine "yavuz hırsız" misali.

Hükümetin, iktidar dönemini ve elbette genel seçimi sorunsuz atlatabilmek için PKK ile bir uzlaşmaya vardığı açık. Ancak seçimde oylarını arttırmasının ardından, protokolden cayan da yine hükümet oldu. Protokole uymadığı gibi Kürt siyasetçilerine karşı saldırılar arttı ve de silahlar devreye sokuldu.

BDP yöneticileri, üstü kapalı bir şekilde hükümetin verdiği sözleri tutması için uyardılar. Çünkü BDP, KCK ve PKK içinde şu veya bu düzeyde örgütlü olan veya etkilenen Kürtlerde, bir beklenti oluşmuştu. Elbette devlet katındakiler, BDP'nin mesajını çok iyi aldılar ama umurlarında olmadı. Sonuçta Kürt ve Türk gençler, emekçi ve yoksul çocukları ölmeye devam ediyor.

Herkes "barış olsun", "gençler ölmesin", "analar ağlasın" diyor ama bunun

gereğini yapması gereken başta hükümet olmak üzere siyasiler, gerekeni yapmıyor. Hiç kimse bu doğrudan görüşmeleri, söz verildiğini ne de bu sözlerin ne olduğunu açıklamadı.

"Demokratik Açılım" ile başlayan AKP'nin Kürt siyaseti, artık Kürde ya ölüm ya hapisane diyor. Başbakanın ağzında artık, "demokrasi" değil "bedel ödetmek", "kardeşlik" değil "terör" var ve başta Kürtler olmak üzere kendisi gibi düşünmeyen

Türk burjuvazisi ve onun çıkarlarını savunan hükümet, siyasi çözümü Kürtlere en aza razı ederek sağlamak amacıyla. Tıpkı emekçilere en az hakları dayattığı gibi.

BDP'li yöneticiler başta olmak üzere Kürt siyasileri de, hem kendilerine umut bağlayan Kürtlerin hem de sorunun çözümü lehinde tavır alanların ellerini güçlendirecek bir siyaset izlemedi. Aksine bir burjuva partisi gibi, "düzenin yüksek menfaatleri" için gerçekleri anlatmadı. Hatta hükümetin gerçek niyeti ortaya çıkıp KCK operasyonları hızlandığında bile. Oysa hükümet ile PKK arasındaki uzlaşma protokolünü açıklasalar, Kürt ve Türk kitlelerin elinde somut, konuşulacak bir yol olurdu. Ancak onlar, düzenin

kurumlarından, kurallarından, pazarlığından kopmadılar. Bu da aldatılmalarından başka bir işe yaramadı. Buna rağmen yüzlerini Kürt ve Türk emekçilere değil, siyasilerle görüşmeye dönük tutuyorlar.

Açık veya gizli, bu düzen içinde yapılan pazarlıklardan bir şey çıkmayacağını bilecek kadar deneyim var. Acıların sona ermesinin tek yolu, Kürt ve Türk emekçilerin ortak çıkarlar temelinde kendi taleplerini ve çözümlerini dayatmalarıdır. (03.11.11)

herkes terörist olabiliyor. Asker, özel tim, polis öldürdüğü PKK'lı sayısıyla övünüyor, binlerce Kürt, bazıları yıllardır bazıları aylardır yargılanmadan hapiste tutuluyor. Devlet olanakları çözüm için değil, baskı için kullanılıyor.

Buna rağmen başbakan, Van depreminin acılarını bile Kürt siyasilerine karşı kullanıyor, "taş atamak için hemen organize olanlar, şimdi nerede" diyor. Oysa bu işleri yapması gerekenleri, neredeyse tüm önemli Kürt siyasetçiler ve seçilmiş yöneticilerin önemli bir kısmını hapiste tutan, uygun gördükleri dışında her tür örgütlenmeyi terör örgütü sayan kendisi.

Uluslararası Gündem

Avrupa Birliği'ndeki ekonomik kriz

Faturanın kime çıkarılacağını sorma: Her zaman sana çıkar!

Mali kriz ile birlikte yöneticileri zirvelerde görmeye alıştık. Avroyu, Avrupa'yı hatta dünyayı kurtardıklarını iddia ediyorlardı. Ancak, zirveyi takip eden hafta her şey yeniden başlıyor. Ayda bir olan zirveler, şimdi üç günde bire indi. Sarkozy ile Merkel arasında geçen hafta sonu yapılan pazarlıktan da hiçbir sonuç çıkmadı.

Avro bölgesindeki devletler arasında pazarlık neden yapılıyor? 2008'deki ekonomik kriz, bu devletlerin büyük kapitalistlere ve bankacılara yardım yapmak için borçlanması nedeniyle çıktı.

Bankacı beyefendiler, bir kez daha kendilerine para akıtan musluğun açılmasını bekliyor. Aynı devletlere borç para vererek kazançlı bir maden yatağı buldular. Bankalar, iki yıldan fazladır, bu yolla akıl almaz derecede kazanç elde etti.

Ancak işte bazı devletler, kasalarını ve vatandaşlarının ceplerini o kadar çok boşalttılar ki vatandaşlar, bankalar tarafından arttırılması istenen miktarı daha fazla ödeyemez. Yunanistan, fiili olarak iflasta. İspanya, Portekiz hatta İtalya da. Fransız devletinin bile ödeme gücü şüpheli olmaya başladı.

Bu hafta sonu toplanan tüm devlet yöneticileri, bankacıları kurtarmak ve bunun bedelini yoksul kitlelere ödetmek için anlaştı. Kemer sıkma siyasetlerini zaten başlatmışlardı. Saldırıların sertliği ülkelere göre

değişiklik gösteriyor. Ücretlere ve emekliliğe saldırıyorlar, kamu personeli sayısını, sosyal yardımları azaltıyorlar, vergileri ama özellikle de KDV'yi arttırıyorlar. Böylelikle her şeyden önce yoksul kesime darbe vuruyorlar. Hafta sonu yaptıkları toplantıdan çıkan tek sonuç kemer sıkma siyasetlerinin ağırlaştırarak devam etmesi oldu.

Ancak hükümetlerin üzerinde anlaştığı, krizin bedelini yoksul kitlelere ödetmeyle ilgili şu soru henüz yanıtlanmadı: Her devlet, bankacıların kasalarını doldurmak için ne kadar para vermek zorunda? Alacaklıları tarafından boğulan Yunanistan'ın durumu ortada, daha fazla ödeyemezse diğer devletler de iflas tehdidi altında olacak. Bu nedenle bankacı beyefendiler, Avrupa devletlerinin tümünün, her bir devletin borcundan sorumlu olmasını istiyor.

Fransız bankaları, Yunanistan'ın temel tefecilerinden. Sarkozy, zararlarını karşılamak için, Avrupa ortak kasasının, Yunan bankalarına ucuz kredi teminatı vermesini istedi. Ancak Avro bölgesinin en zengin ülkesi olan Almanya ile Fransa'nın arası bu konuda o kadar iyi değil. Çünkü küçük Avrupa Birliği ülkelerine bedel ödetmekte hem fikir olan Fransa ve Almanya, bu konuda anlaşamıyor.

Uzlaşılacak seçenek ne olursa olsun, arkasında büyük sermayenin olduğu finans gruplarının bankalarına, yeni

kazançlar sağlayacak ve para bir kez daha yoksul kitlelerden alınarak büyük sermayeye akacak.

Yoksul kitleleri daha da yoksulluğa iten kemer sıkma siyasetinin yeniden artması, tüketimi azaltırken işsizliği artırıyor ve krizi ağırlaştırıyor.

Toplumun ezici çoğunluğunun çıkarı, finans gruplarına karşılıksız para vermayı durdurmaktan ve tüm bankaları herhangi bir tazminat ödemeksizin kamulaştırılarak kitlelerin denetiminde olacak şekilde tek çatı altında merkezleştirmekten geçiyor. Ancak bu siyaset, siyasetçiler tarafından uygulanamaz. Çünkü kendilerini canla başla büyük sermayeye feda ediyorlar. Emekçiler için önemli olan, pazarlıklardan, Sarkozy'nin mi Merkel'in mi galip çıkacağını bilmek değil. Ne olursa olsun, sonunda fatura yine emekçilere kesilecek.

Borç, sömürülenlerin borcu değil, ayrıcalıklı sınıfın borcu. Bizim işimiz bu değil. Bizim işimiz, ücretlerimizi ve işimizi korumak. İşsizlik karşısında, işten çıkarma yasaklanmalı ve tüm işler, hiçbir ücret kaybı olmaksızın tüm işçiler ve işsizler arasında paylaştırılmalı. Yöneticilerin açıkça hızlandırdıkları enflasyon karşısında, ücretlerin genel olarak yükseltilmesini ve satın alma gücünün fiyat artışlarına endekslenmesini dayatmalıyız. LO (28.10.2011)

Esir değişiminden sonra, binlerce Filistinli hala tutuklu kaldı

Birkaç yıldır Gazze’de tutuklu bulunan Gilat Şalil, serbest bırakıldı. İsrail ile Hamas arasında bir hafta önce, Mısır gizli servisinin aracılığı ile imzalanan anlaşmaya göre, ilk etapta 477, ikinci etapta ise 550 Filistinli serbest bırakılacak.

Bu değiş tokuş, İsrail hapishanelerindeki yüzlerce Filistinlinin, gardiyanların toplu cezalandırmalarına karşı çıkmak için eylül ayında açlık grevine başlamalarından sonra oldu.

İsrail hükümetinin hapishanelerinde binlerce Filistinli tüyler ürpertici koşullarda çürüyor. Gilat Şalil’in kaçırılmasından sonra koşullar, daha da ağırlaştırılmıştı. Filistinli tutuklu sayısı hakkında, Filistinli kuruluşlar da dahil olmak üzere kimse bilgi sahibi değil. Bir kurum, bazıları 32, 13 yıl gibi uzun yıllardan beri olmak üzere 5 bin 554 olarak açıklıyor. Binlercesi ise ağır hastalıkla uğraşıyor.

Bu Filistinliler arasında ard arda gelen İsrail hükümetlerinin siyasetleri ve işgallerine geri adım atmayı reddedenler var ve bazıları hakkında herhangi bir delil yok. Çoğu yargılanmaksızın bir gösteri sırasında ya da taş attığı için tutuklandı. Hapishanede kalanlardan 280 tanesi ergen (20 yaşın altındı) ve 34 tanesi de 15 yaşının altında çocuk. Normalde çoğu serbest bırakılmalı. Tutukluların arasında adı bilinmeyenler olmakla birlikte tanınmış militanlar ve Filistin Konsey’inin 22 üyesi de var. Genellikle bu insanlar, toprakların işgal edilmesine tepki

gösterdikleri için cezaevlerine tükıldılar.

Serbest bırakılan mahkumlar, Gazze’de coşkuyla karşılandı. Serbest kalanlar, neye göre seçildi? İsrail hükümetinin seçimi kesinlikle açık. Ancak Hamas, şüphesiz kendisine en yakın olanları seçti. Hatırlatılması gereken ise İsrail’in sadece işgal etmediği aynı zamanda Filistinlileri hapsedmeye ve kışkırtmaya devam ettiği.

3 Ekim’de Galile’de (İsrail’in kuzeyinde) bir cami yakıldı. Saldırganlar, birkaç gün önce Filistinlilerin taş atmasına bağlı olarak yaşanan kazada ölen İsraili yerleşimcilerin intikamını işaret edecek şekilde spreya boya ile duvarları yazdılar.

Caminin yakılması, tıpkı Batı Şeria’daki Filistinlilerin binalarına ve camilerine karşı yapılan saldırıların çoğunda olduğu gibi hemen İsrail hükümeti tarafından kınandı. Mahmut Abbas’ın, Filistin’in tanınması için Birleşmiş Milletlere başvurmasından bu yana, benzer saldırılar arttı.

İsrail başbakanı Netanyahu, “İsrail değerleriyle” karşıt olan bu saldırılardan üzüntü duyduğunu söyleyerek “din ve ibadet özgürlüğüne” saygıdan bahsetti. Ancak gerçekte Netanyahu, aşırıcıları cesaretlendiriyor ve Filistinlilerin haklarını ihlal ederek işgal altındaki bölgelerde İsrail yerleşiminin yayılmasını sürdürüyor.

Filistin Yönetimi başkanı, Birleşmiş Milletlerde iken, Netanyahu, Gilo bölgesinde, Kudüs’teki “yeşil hat”ın

doğusunda ve işgal altındaki bölgelerde bin yüz yeni yerleşimin kurulması için yeşil ışık yaktı. Netanyahu, açıklama yapmak yerine şunu söylemekle yetindi: “Yeni bir şey yapmayı düşünmüyorum. Kudüs’ü planlı hale getiriyoruz. Bunun için Kudüs’e birkaç şey inşa ediyoruz. İşte hepsi bu.”

Avrupa ve ABD’nin, yerleşimin dondurulması isteği, İsrail hükümetinin planlarını kesinlikle bozmuyor. Ayrıca, İsrail hükümeti bu gibi kışkırtmalarla, aşırı sağa güvence veriyor.

Bu siyaset, her yıl yüzlerce Filistinlinin aleyhine gerçekleştiriliyor. Filistinliler evlerinden, köylerinden kovuluyorlar. Bir İsrail Komitesi’nin raporunda, “36 yerleşim ve kapalı askeri bölge sayesinde, İsrail, şimdilik Ürdün Vadisi’nin %90’ını kontrol ediyor” diyor ve devamında bir köylünün; “su almak için gidiş geliş toplamda üç saat boyunca traktör kullanmak zorundayım. Halbuki yanımızda su kuyusu var ancak bu kuyuları sadece Yahudiler kullanabiliyor. Çiftlik kapısı, resmi olarak haftanın üç günü 20 dakika sabah, 20 dakika öğleden sonra açık ama uygulamada çok nadir olarak açık ve Filistinliler suya, bakıma ve eğitime ulaşabilmek için saatlerce kuyruğa girmek zorunda” dediğini belirtiyor.

Toprakların çalınması, evlerinin ve ürünlerinin tahrip edilmesi, zorunlu göç; Filistin halkına her türlü şiddet uygulanıyor. İsrail yöneticilerinin siyasetlerindeki gerçekler işte bunlar. LO (28.10.11)

Kurucu Meclis seçimi ve kitlelerin istekleri

Tunus'taki 23 Ekim seçimine çok büyük katılım oldu ve İslamcı Ennahta Partisinin (Yeniden Doğuş Partisi) birinci gelmesiyle sonuçlandı. Basın, partinin aldığı oyun yüzde 40'ı geçtiğini ve meclisteki koltukların üçte ikisinden fazlasını elde edeceğini yazdı.

Ennahta, büyük güçlere ve yabancı yatırımcılara güvence vermek için şimdiden, seçimde ikinci ve üçüncü sırada yer alan laik iki partiyle birlikte koalisyon hükümeti kurmaya hazır olduğunu açıkladı.

14 Ocak'ta diktatör bin Ali rejiminin yıkılmasından bu yana, yani on ay sonra, 30 yıldan beri il kez özgür seçimler yapıldı. Kurucu Meclisin, 217 üyesini seçmek için düzenlenen bu seçimde, 7 milyon seçmenin büyük çoğunluğu, seçime katılmaktan memnundu.

Ennahta Partisinin başarısı birkaç etkenden kaynaklanıyor. Her şeyden önce ülke çapında, bütün seçim bölgelerinde aday gösterebildiler (bazı partiler, bir veya birkaç bölgeden aday gösterebildi ve eskiye dayanan bir geçmişleri yok). Diktatörlüğe karşı uzun yıllardan beri mücadele geçmişi olan ve ülke çapında, her bölgede var olan tek partidir. Dine atıfta bulunması ona, kitleler arasında halkçı bir görünüm verdi.

Ek olarak, büyük maddi ve mali olanaklara ve de militanları üzerinden, siyasetlerini kitlelere doğrudan aktarma olanağına sahiptir. Tüm bunlara ek olarak, devletin yoksul kitlelere yapması gerektiği ama yapmadığı sosyal hizmetleri de yerine getiriyordu.

Diğer partilere gelince; kendilerine sol diyenler de dahil, yoksul kitlelerin çıkarlarını savunacak somut bir öneri sunmadılar.

Bilindiği gibi bin Ali'nin devrilmesinden bu yana aradan 10 ay geçmiş olmasına rağmen, kitlelerin yaşamında herhangi bir değişiklik olmadı. Örneğin bin Ali rejimine karşı ülkede isyanın

bıkan kitleler, grevler yapıp yürüyüşlerle hoşnutsuzluklarını ifade etmeye çalışıyorlar. Çünkü yaşamlarında herhangi bir somut iyileşme olmadığı gibi acil sorunlarına bile çözüm bulunmadı.

Emekçiler ve yoksul kitleler, somut isteklerini olanakları çerçevesinde dile getiriyorlar.

ilk başladığı yoksul güney ve batı bölgelerinde hiçbir iyileşme olmadığı gibi işsizlik azalmadı, tam tersine giderek daha da arttı. Seçime katılamayacağını açıklayan genç bir işsiz "gidip oy kullanmam bana iş sağlamayacak" diyordu.

Kitlelerin beklentileri ile seçim sürecinin yaratacağı olanaklar arasında dağlar kadar fark vardır. Seçimle, Tunuslu kitlelere "demokrasi" vaadinde bulunan bir kurucu meclis oluşturulacak.

Demokrasinin alacağı şekil ne olursa olsun, şurası kesindir; bazı kişilere, belki yeni siyasetçilere, siyasi çevrelere yeni olanaklar yaratacak ama kitlelerin acil sorunlarına kesinlikle bir çözüm getirmeyecek.

Aylardan beri ülkenin farklı bölgelerinde beklemekten

Gündeme taşıdıkları isteklerini, mücadeleleri esnasında somutlaştıracak ve örgütleyip merkezileştirebilecek, onlara siyasi hedefler gösterecek militanlar ortaya çıkacak mı? Önümüzdeki dönemin en önemli gündemi bu olacak ve bunun da Kurucu Meclis tarafından çözülmesini beklemek boşunadır. LO (28.10.11)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Libya

Ağustos'un sonunda, Trablusgarp'ın Libyalı direnişçilerin tarafından alınmasıyla 42 yıllık Muhammed Kaddafi diktatörlüğüne son verildi. NATO'nun, ABD'nin ve Fransa'nın askeri gemilerle yaptığı desteğe ve bombalamalara rağmen, isyancıların başkenti alması altı aydan fazla sürdü.

Arap dünyasındaki isyanın ortasında, Libya'da yürüyüşler 15 Şubat'ta başladı. Takip eden haftalarda Tunus'ta, Bin Ali devrildi ve birkaç gün sonra da Mısır'da, Mübarek devrildi. Kaddafi karşıtı ilk gösteriler, ülkenin doğusunda bir kent olan Bingazi'de başladı. Bu kent yıllardan beri diktatörlük muhaliflerinin merkeziydi. Bu gösteriler, diktatörlük rejimine ve onun keyfi tutuklamalarına,

muhalifleri öldürmesine karşı isyanı dile getiriyordu. İsyanın başlangıcından beri, rejimin isyana karşı tepkisi bastırma, zor kullanarak, göstericilerin üstüne ateş açarak yok etme yönündeydi.

Bölgedeki baskıcı rejimlere karşı isyanlar arasında Libya'da yeterince hızlı ilerleyen isyancılar farklı bir nitelik aldı. Kitlelerin diktatöre karşı olan hareketi şeklinde değil, Kaddafi'nin tarafında olanlar ile Kaddafi'nin karşındaki saflar arasında, ülkenin denetimini ele geçirmek için yapılan bir sivil savaşa dönüştü.

Bu çerçevede, büyük güçler, tıpkı Mübarek'e ve Bin Ali'ye yaptıkları gibi kendi iradelerini Kaddafi'ye zorla

benimsetmeyi tercih edebilirlerdi. Ancak Kaddafi, büyük güçler tarafından zorlanmaya çalışılan siyaseti kabul etmediği gibi birkaç gün içinde, isyancıları ezeceği tehdidini savurarak onlara karşı üstünlük elde etti. İlk gösterilerden bir ay sonra, Kaddafi yanlısı kabileler, Bingazi'yi tekrar almak için hazır görünüyordu.

Şunu söylemek gerekir ki emperyalizmin Libya ile ilişkisi, Mısır ve Tunus ile olan ilişkilerle aynı değil. Özellikle Mısır'da,

değişikliğine olanak sundu. Böylece, büyük güçler, dünya üzerinde kendi düzenlerini dayatmak için anlaştılar. Ancak kendi aralarındaki rekabeti de unutmamak gerek.

Fransız emperyalizmi, isyancıların tarafını seçti ve böylece destekleyicilerinin başında yer almış oldu. Bu temel olarak Libya'da, gelecekteki düzenin arasında, özellikle de petrol ve inşaat sektörü ile ilgili daha uygun bir yer bulmak anlamına geliyor.

Kaddafi'nin Libyası uzun zamandan bu yana silah tüccarları için önemli bir pazardı. İsyancıları öldürmek için kullanılan uçaklar ve bombalar gökten zembille inmedi. Kaddafi'nin cephaneliğine bakmak yeterli: Fransız silah

ABD tarafından yetiştirilmiş, kurulmuş ve ABD ile sürekli ilişki içerisinde olan bir ordu var. Bu ordu, diktatörü kovdu ve yeni iktidarı denetim altında tutuyor. Libya'da böyle bir ordudan bahsedemeyiz. Kaddafi'yi kovmak için silahlanan muhalifler, daha öncesinden kurulmuş bir aygıt değildi. Libya'ya askeri müdahalenin ne demokrasinin savunulması ne de insan haklarıyla hiçbir ilgisi yok. Sivil savaşın büyümesi, büyük güçlere daha bağımlı ve tıpkı öncekiler gibi onlara boyun eğen onların iradesinde bir gücün iktidara gelme seçeneğini ortaya çıkarmıştı

Sonunda, sivil savaş Libya'da emperyalizmin siyaset

ihracatçılarının faturalarını görürsünüz.

1962 yılında, 9 milyon ton olan petrol üretimi, 1968 yılında, brüt 126 milyon tona ulaştı. 1969'da, 150 milyona ve 1990'da da 492 milyon tona ulaştı. Ancak tüm bu zenginlikler ülkenin koşullarında ve tarihinde büyük alt üst oluşlara yol açtı. 1969'a kadar ülkede kalan İngiliz birliklerinin koruması altında batılı petrol şirketleri kendi fiyatlarını dayattılar.

Kaddafi, milliyetçiliğinden ötürü, ABD için yavaş yavaş istenmeyen adam haline dönüştü. Başlangıçta, sömürgeci yağmanın tahribatı, ardından büyük güçlerden bağımsız olmaya kaçan eğilimleri

nedeniyle Kaddafi'nin emperyalizmin karşıtıymış gibi görünmesine sebep olurken kitlelerin bir kısmının arasında belli ölçüde destek bulmasına olanak tanıdı.

Libya ile İngiltere arasındaki diplomatik ilişkiler 1998'den bu yana yeniden gündemdeydi. 2003 yılında, uluslar arası yaptırımlar kaldırıldı. Ancak emperyalist güçler, donanım yönünden yetersiz olan bu zengin ülkenin pazarlarına ve petrol bölgelerine el atmak için BM'nin yaptırımları kaldırma kararını bile beklemediler ve on beş yıl boyunca dondurulmuş olan pazarlar ve petrol bölgeleri aniden yeniden açıldı. Trablusgarp'ın düşüşü beraberinde Kaddafi ile büyük güçler arasındaki bu iğrenç anlaşmaların bir bölümünün ortaya çıkmasını sağladı. İnsan Hakları İzleme Örgütü, Amerikan, İngiliz, Fransız gizli servislerinin Kaddafi ile işbirliğini kanıtlayan belgeler buldular. Bu işbirliği, esir değişimi, Kaddafi'nin muhaliflerine baskı uygulayabilmesi ve buna karşılık terörist olduğu varsayılanların tutuklanabilmesi için Kaddafi'ye yapılan yardımlar gibi çeşitli şekiller alıyor. Ayrıca farklı hükümetler, Libya hapishanelerinde işkence yapıldığını biliyor ve belgeler, işkencede İngiliz işbirliğini iddia ediyor.

Savaş yoluyla yapılan bu emperyalist müdahale, Trablusgarp'ın düşüşünden önce beş aydan fazla sürdü. Libya'daki savaş tıpkı tüm diğer savaşlar gibi bombardımanlara, tahribatlara yol açtı. Birkaç hafta boyunca, çıkışı zor bir batağa saplanmış gibi duruyordu. Ancak Libya ordusunun harap durumu ve emperyalist bombalar, isyancıların zafer kazanmasına olanak tanıdı. Bunun kesin bir zafer olup olmadığını zaman gösterecek.

Ancak bombardıman uçaklarının Libya şehirlerinin üzerine ölüm yağdırdığı sırada Fransız diplomasisi muhaliflerle bağ kuruyorlardı.

İsyancıların hareketinin başında isyancılara katılmak gerektiği kokusunu alan Trablusgarp hükümetinin eski adalet bakanı Mustafa Abdülcélil'in başkanlık ettiği 31 üyeli Ulusal Geçiş Konseyi, 27 Şubat'ta oluşturuldu. Bu konseyin başkanı, sözcüsü ve diğerleri Kaddafi rejiminde önemli görevleri yürütmüşlerdi. Ancak bu konseyde eski monarşi yanlıları ve İslamcılar da bulunabilir.

Trablusgarp'ın düşüşü ile Kaddafi rejiminin üst düzey yetkililerinin bir kısmı Ulusal Geçiş Konseyi ile uyum sağlamıştır. Görünen odur ki isyancılara şehrin kapısını açan Kaddafi'nin kuzeni general Muhammed Barani İhkal oldu. Aynı şekilde, 1969'da diktatörün en yakın arkadaşı sonrasında rejimin sonradan gözden düşen iki numaralı adamı, başkentin alınmasının arifesinde muhaliflere katıldı. Bu grubun dışında kalan ise Libya güvenlik servisinin iki numaralı adamı Muhammed Hamali el-Kahsi olmuş gibi görünüyor. Bu kişi yeni rejime katılmak için Trablusgarp'nin alınmasını bekledi.

Daha önceleri de diktatörün diğer güçlü adamları muhaliflere katıldı. Ulusal Geçiş Konseyi'nin kuruluşuna katılan eski adalet ve iç işleri bakanlarından başka, dışişleri bakanı Musa Kusa, Petrol bakanı Chokri Ghanem de muhaliflere katıldı. Bunlardan geriye kalanlar, eski rejimin bakanlığını yapmış olanlar ise bir bir kaçtı.

Tüm bu katılımlar, yeni rejimin demokratik olmayan doğasını vurguluyor. Bu arada, daha yeni iktidara gelen Ulusal Geçiş Konseyi, rengini belli etti

ve yeni rejimin siyasi kaynağının İslam olduğunu açıkladı. Büyük güçlerin temel problemi şimdilik Libya petrolu ve onun paylaşılması.

15 Eylül'de Sarkozy ve Cameron'un zafer kazanmış biri gibi Trablusgarp ve Bingazi'ye gidişleri, Libya'daki savaşın gerçek galiplerinin lafların ötesinde kimlerin olduğunu simgeliyordu. Sarkozy, Libya'da yeni ve güçlü bir konumda olmak istedi. İsyancıları savunmak amacıyla Libya'ya askeri müdahale için yaptığı ısrarlı desteğe bağlıyor. Bu müdahale, Libya'da kurulan yeni iktidardan yararlanmayı, bu iktidarı tamamıyla büyük güçlerin ellerine bırakmayı hedefliyordu. Bu iki devletin şefleri, tarihin büyük bir bölümünde yağmaladıkları kıtada kendilerini kurtarıcı gibi alkışlattılar.

Ulusal Geçiş Konseyi, kitleler tarafından tanınan bir iktidar değil. Şimdilik sadece birbirleri ile rekabet halinde olan silahlı çete gibi.

Libya'nın yoksul kitleleri, silahlı cepheler arasında iktidarı ele almak için yapılan sivil savaşta rol oynamış gibi görünüyor. Bu savaşta emperyalistlerin kuklası olan istikrarlı bir rejimin, dini ya da askeri bir veya ikisini de içeren bir diktatörlüğün çıkıp çıkmayacağını söylemek için henüz çok erken. Bu rejime ya da diktatörlere verilen tek görev Libya halkına karşı baskı uygulamak olacak. Veya bölgede sık sık yaşandığı gibi ülke sonu olmayan bir iç savaşta, sınırların parçalanmasıyla batacak.

Emperyalizmin askeri müdahalesi, ülkeyi Kaddafi'den kurtardı ama yoksul sınıflar kesinlikle sevinmemelidir. LO

Anma... Anma... Anma...

Ekim 2001 - Ekim 2011'e Afganistan'ın bilançosu

ABD'nin güçlü bir askeri koalisyon önderliğinde Afganistan'a karşı başlattığı savaştan bu yana 10 yıl geçti. 7 Ekim 2001'de BM'nin desteğiyle, "sınırsız özgürlük için" harekatı başlamıştı. Bu saldırı hem ABD hem de dünya kamuoyuna, 11 Eylül suikast saldırılarına karşı bir cevap olduğunu hem de terörizmin kökünü kazımak için Bin Ladin'i tutuklayıp Afganistan'a "demokrasiyi" ihraç etmek içi diye sunuldu.

Böylece ABD, Irak'tan sonra savaşı başka bir Ortadoğu ülkesine de yaymış oluyordu. Üstelik Fransa dahil başka ülkeleri de bu savaşa sürükledi. Şu anda en önemli güçleri ABD 70 bin asker ve bir sürü paralı silahlı güçler de dahil Afganistan'da bulunduruyor. Obama iktidara geldikten sonra ABD askeri güçlerini iki katına çıkarmasına rağmen "ulusla arası ilişkilerde yaptığı çabalar nedeniyle" 2009 yılı sonunda Nobel Barış ödülü aldı!

ABD 10 yıl sonra, Rusya gibi, "Afganistan'da bataklığa" saplandı ve her geçen gün bu durum dayanılmaz bir hal aldı.

1979 yılı sonlarında, Rusya, Afganistan'a farklı aşiretlere ait savaş ağaları arasındaki bitmez bilmeyen çatışmaları bitirip sınırlarındaki istikrarsızlıklara bir son vermek için askeri müdahalede bulunduğunda ABD, en büyük

rakibini zayıflatmak için bunu fırsat bildi. Tabii ki diğer yandan ABD, Rusya'nın bu bölgede jandarmalık görevini yapmasından şikayetçi değildi.

ABD bu durumu fırsat bilerek "komünizme karşı mücadele" etmek amacıyla farklı İslamcı mücahit gruplara askeri destek verip onlara ağır silahlar

ilettili ve de Bin Laden ve grubu El Kaide'yi vb Arap ülkelerinden gelenleri de destekledi.

Bir Birleşmiş Milletler raporuna göre 32 bin Afgan'ı öldüren Sovyet askeri güçleri 1989'da Afganistan'dan çekildiğinde ülkede, ABD'nin ağır silahlarla donattığı aşiret güçleri arasında yaşanan sürekli çatışmalar yüzünden büyük bir kargaşa yaşıyordu. Bu ortamda, Pakistan'da askeri kamplarda eğitilmiş Peştun kökenli Taliban güçleri 1996'a iktidarı ele geçirdi. ABD emperyalizmi bu olayı bölgede istikrarlı bir devlet gelecek diye ümit etti.

Afgan kitleleri için bu savaş gerçek bir facia. Savaş kitlelere söylendiği gibi barış ve ekonomik refah getirmediği gibi savaşın en büyük kurbanları olup iyice yoksulluğa ve ortaçağ fikirlerinin bataklıklarına sürüklendiler.

Afgan halkı arasında gerek sivil gerek isyancılar arasındaki ölü sayısı on binlerle sayılıyor ve göçmen sayısı milyonlarla ifade ediliyor. Yıkımlar yüzünden ya ülkeyi terk ediyorlar ya da kentlerde sayıları gittikçe artan gecekonduarda üst üste yaşamaya mahkumlar. 26 milyon nüfuslu Afganistan'da 20 milyon insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor; kentlerde işsizlik oranı yüzde 80'lere tırmandı. Bu insanlar açlıkla baş başa. Kadınlar ya dini yasaların ya da ortaçağ aşiret adetlerinin zinciri altındalar; çocuklardaki okuma yazma oranı gittikçe daha da geriliyor. İsyan güçlerinin esas gelir kaynağını oluşturan esrar üretiminde bu yıl, yüzde 61'lik bir büyüme görüldü.

ABD her zaman yaptığı gibi son zamanlarda yine u dönüşü yaparak Taliban güçleri ileri görüşmeler başlattı. Ancak bir sonuç alınmadan Talibanlar, görüşmeleri kestiler.

ABD Afgan kitlelerine yardım etme iddiasıyla gitti. Ama bugün aradan 10 yıl geçti ve Afgan kitleleri ABD'den nefret ediyorlar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.